

“ԹՈՂ ՏՈՒՔ ՄԱՆ ՏՂՈՅԸ ՈՐ ԻՆՍԻ ԳԱՆ.” ԴՈՒԿ. ԺԸ. 16.

ՀԱՏՈՐ ԻԱ.

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ՅՈՒՆԻՍ 1, 1892

ԹԻԻ 6

ՊԱՀԱՊԱՆ ՇՈՒՆԸ

Այս երկեակ պատկերը հիմնուած է մեծ պահապան շան մը փորձառութեան վրայ որ կը պահուէր դաշնամուրի (փէնո) գործարանի մը մէջ՝ գողերու դէմ պաշտպանելու համար զայն։ Գիշերապահից (պէտէ) նման իւր պաշտօնին ժամանակն էր զիշերը։ Յերեկ տետեն աստ անդ կը վազէր ինչպէս որ ուզէր և շատ կը սիրուէր գործաւորներէն։ Բայց մութը կոխելէն ետքը եթէ որ փորձէր մտնել գործարանը, անտարակոյս պիտի լսէր շան աղղաւարող հաչիւնը, և յետոյ, եթէ ետ չքաշուէր, շուտով պիտի խածնուէր անոր սուր ափեաներով։

Կերակուրն ընդունելու համար շունը կ'երթար մերձակոյ մնալաճառին խանութը։ Գործարանին քարտուղարը կը գրէր տոմսակ մը զոր շունը կ'առնուէր բերանը, կ'երթար խանութը, կը մատուցանէր տոմսակը այն անձին որ կար կը կարէր։ Սա ընդհանրապէս կ'ըլլար խանութպանին կինը, այրը դուրս ելած ըլլալով յաճախորդաց միւ բաժնելու գործածուող սոյլով։ Օր մը շունը տեսնելով որ քարտուղարը թղթի մը կտոր նետած էր իւր դրասեղանին տակը, իւր մտին տոմսակը կարծելով զայն, առաւ և վազեց խանութ։ Խանութպանը կը գտնուէր հոն, և տեսնելով որ այն թղթին կտորն էր հին և անարժէք տոմսակ մը, ոտքով զարնելով շան՝ դուրս հանեց զայն խանութէն իբրև խաբեբայ։

ՔԱՆԻ ՄԸ ԽՕՍԲ ԻԳ. ՍԱՂՄՈՍԻՆ ՎՐԱՅ

“Թէև մահուան չաքի ձորին մէջն ալ պարտիմ, չարէն պիտի չվախնամ. վասն զի դուն իմ հետս ես, քու ցուպդ ու դաւաղանդ՝ անոնք իս պիտի մխիթարեն։”

ՊԱՀԱՊԱՆ ՇՈՒՆԸ

Եթէ խեղճ ոչխար մը կորսնցունէր իւր ճամբան և իւր վրայ հասնէր գիշերուտն խաւարը մինչ առանձին կը թափառի մութ ձորի մը մէջ, հեռի բլրէն ուր հօտը հանգիստ պառկած է, չէ՞ք կարծեր որ մեծապէս կ'ուրախանար զգալով հովուին գաւաղանին շփումը երբ նա հասնէր իւր քով մութին մէջ զինք գտնելու համար։ Եւ աղկէ ետե

նի ապաքէն պիտի քալէր առանց երկիւղի, մինչև անդամ թէպէտ զգար իւր ուսերուն վրայ ցուպին շփումը՝ որոյ նպատակն է զինք հովուին քով պահել։ Մնտարակոյս անոր մոյլելուն ձայները պիտի դադարէին և ինք պիտի վազվազէր կատարեալ վատահոլ թեամբ մինչև որ միանար հօտին հետ փարախին մէջ ապահով։

«Բայց ես», կ'ըսէ մտացի փոքրիկ աղջիկ մը կամ պայծառ աչուի տղայ մը, «ես չեմ տեսներ թէ Սաղմոսին այդ խօսքն ինձ կը վերաբերի: Ես մահուան շուքի ձորին մէջ չեմ, և կը յուսամ թէ պիտի չըլլամ շատ տարիներ ևս:»

Սիրելի փոքրիկ բարեկամներս, կը յուսամ թէ ձեր առջև կը կենան երջանիկ կենաց շատ տարիներ. բայց երկրի վրայ ամենէն երջանիկ եղողին համար անգամ կեանքը բոլորովին ազատ չէ փորձանքէ: Մինչև անգամ դուք ձեր ուրախ սրտով և զուարթ դէմքով իսկ արդէն հասկցած էք թէ յուսահատական վիճակներ և նեղութիւնք կրնան գալ որ և իցէ վայրկեան, և մարդ քանի' մեծնայ և քանի' ունենայ աւելի հոգեր և փորձութիւններ, շատ անգամ պատահաւոր կ'ըլլայ հետեւյալներ թէ նոյն իսկ կեանքն է ճանապարհորդութիւն գէպ ի մութ ձորք: Չենք կրնար ակնկալել թէ զերծ պիտի լինինք փորձանքներէ. բայց պէտք չէ որ վախնանք անոնցմէ ծագող որ և իցէ չարիքէ՝ եթէ չովին է մեր հետ: Եթէ նա մեր հետ է, մահն անգամ սարսափ չտար:

Փոքրիկ աղջկան մը ըսուեցաւ թէ պիտի մեռնէր: «Ես չեմ վախնար, վասն զի Յիսուս իմ հետս է», ըսաւ:

Ձեռնոր մը մահամեծ էր պատեւազմի դաշտին վրայ: «Ըսէք մորս», շնչեց իւր վրայ հակող բարեկամներուն, «ըսէք մորս թէ ես մեռայ աներկիւզ, վասն զի զիտեմ թէ որս' և եմ հաւատացեր:»

Որդեւէր մայր մը կը պառկէր մահուան անկողնոյն վրայ: Իւր ակտր խօսքերն էին, «Ով Աստուած, իմ զուակներս կը յանձնեմ քու ձեռքդ. չեմ վախնար չարիքէ: Դու ես իմ հետս և վստահ եմ թէ պիտի հոգաս զանոնք:»

Ահա չվախնալուն դադանիքը — վրաստահութիւն Աստուծոյ վրայ:

«Վախցած տառնա քեզի կ'ապաւինիմ», կ'ըսէ Սաղմոսերգուն: Պէտք չէ որ վախնանք որ և իցէ բանէ մինչ կը քայլենք մեր Հովութիւն քովէն:

Կան մանկունք — և ոչ միշտ շատ փոքրներ — որ կը վախնան մութէն: Անոնց վերաբերեալ խրատ մը կայ նոյն իսկ այս համարին մէջ: Յիշեցէք որ ձեր մարդասէր Հովիւր կը հոգայ ձեզ համար ինչպէս ցերեկուան լուսոյն մէջ նոյնպէս և զիշերուան խաւարին մէջ:

Խաւարը և լոյսը նոյն են իրեն համար: Ուրիշներ կը վախնան փայլակէն, և մինչև անգամ որոտումէն: Աստուած կը գանուի ամէն որոտման մէջ: Նա կը նստի ջրհեղեղին վրայ: Վստահեցէք անոր և մի' վախնաք չարիքէ:

Կան ոմանք որ դիւրաւ մը կը տաղնային և կ'երեւակայեն թէ նեղութիւնք մօտ են և պիտի յարձակին իրենց վրայ: Չեն կրնար ուրախութեամբ տալիչ ներկային մէջ, ազագային երկիւղէն: Փրկիչ մեր կը զգուշացունէ նոյն իսկ մօքի այս վիճակին դէմ երբ կ'ըսէ մեզ, «Վաղուան համար հոգ մի' ընէք:»

Ո՛հ, ո՛րչափ աւելի լաւ է բսել, «թէ և մահուան շուքի ձորին մէջն ալ պտը:

կը գործէր յաջողապէս: Ամերիկան Եւրոպայի հետ կցելու առաջին ձեռնարկն եղաւ Սայրըս Ու. Ֆիլսո Սմերիկացւոյն խնամոյ ներքէ: Այս անձ կ'ապրի տակաւին: Գործն սկսաւ 1857 ին և աւարտեցաւ 1858 Օգոստոս 13 ին: Իբր 20 օր գործեց պարանը և զրկուեցաւ 400 հեռագրալուր, որմէ ետքը աւրուեցաւ: Որովհետեւ պարանին համար տեղի քան 400,000 լիւրա ծախք եղած էր, անմիջապէս չըլաւ նուեցաւ դրամ երկրորդ ձեռնարկ մի ևս ընելու համար: Յաջորդ պարանը գրուեցաւ 1865 ին, բայց փրկաւ երբ իբր անոր կէսը գրուած էր: Ուրիշ մը յաջողապէս գրուեցաւ 1866 ին, և յետոյ նախորդ տարուան մէջ փրկած

ԱՏԼԱՆՏԵԱՆ ՀԵՌԱԳՐԱԿԱՆ ՊԱՐԱՆԸ

ՎԱԼԵՆՏԻՆ

Շատ տարիներ տեւեցին այն փորձերը որոց հետեանքն եղաւ երեկտրական հեռագրին գիւտը, և քանի' մը հնարիչքօղնեցին անոր վերջնական յաջողութեանը: Հեռագրութեան առաջին անգամ գործածութիւնը տեղի ունեցաւ 1844 ին, երբ Ուաշինկթըն և Պալմիւր կցուեցան իրարու Մր. Մորս Ամերիկացւոյն հնարած հեռագրաթելովը: Ադիլ քանի' մը տարի ետքը գրուեցան ընդծովայ (ծովուն տակէն անցնող) պարաններ, և 1851 ին Անգղիա և Գաղղիա կցուեցան իրարու Տովլըրի նեղութիւն տակէն անցնող պարանով մը, որ

պարանը հանուեցաւ Ջրէն, վրան մաս կցուեցաւ և կատարեալգործուեցաւ: Ուրիշ պարան մը 1869 ին գրուեցաւ Գաղղիայէ Ամերիկա:

1866 ին գրուած պարանին երկաթաթելին է 2,134 մղոն: Կը սկսի վալենշիայէ, Խալանտայի հարաւային ափերէն անկեան մօտ դանուող կըզդիէն, և կը հասնի Նիւ Ֆրանսուէնտէ: Այնուհետեւ Նիւ Ֆրանսուէնտէ եղաւ արդ իշխանի կողմին կը հասնի կարճ պարան մը, և ուրիշ մը ևս՝ անկէ Ամերիկեան ցամաքը:

Վալենշիա կը ցուցուի վերի պատկերին

մէջ: Պատկերին ձախակողման մօտ գտնուող խումբ մը տուններն են Աւանտեան Պարանի ընկերութեան շէնքերը: Բայ ի դէպ յԱմերիկա ձգուած այս երկու պարաններէն՝ կայ նաեւ ուրիշ մը որ կը հասնի հիւսիսային Գերմանիա, Էմպտէն, այնպէս որ լուրեր հնար է զրկել Եւրոպական ցամաքէն ուղղակի նիւ Եորք: Օրը իբր 3,000 հեռագրաւոր կը զրկուի, և հնար է աւելի զրկել եթէ ուզուի: Մրցումը մեծապէս իջուցած է հեռագրութեան գինը, այնպէս որ այժմ կոստանդնուպոլսէ նիւ Եորք լուր կրնայ զրկուիլ մէկ բառին համար վճարելով երկու ֆրանքէն պակաս:

Պատկերին վարի մասը կը ներկայացունէ վալենշիոյ նաւահանդստին բերանը:

ԱՇՏԱՐԱԿ ԵՒ ԽԱՁԵՐ Ի ՔԼՈՆՄԱՔԼՈՅՍ

Ասկէ առաջ գրինք Տղայոց Աւետարանի մէջ Խալանտայի համբաւաւոր բողոքակ աշտարակաց միոյն պատկերը, հանդերձ տեղեկութեամբ թէ անոնք հաւանականապէս ինչ բանի կը ծառայէին: Հոս կայ ուրիշ մը որոյ վերի մասը թէպէտ փլած է, սակայն յիշանալով գտնուած աշտարակաց ամենէն մեծերէն և ամենէն գեղեցիկներէն մին է: Կը կարծուի թէ շինուած է իբր հազար տարի առաջ: Անոր շուրջ կը գտնուի հին գերեզմանատուն մը շատ մը հետաքրքրաշարժ տապանաքարերով, որոց ոմանց վրայ կանգնուած են քարէ խաչեր:

Կրնանք այցելել այսպիսի հին գերեզմանատուն մը առանց վիշտ զգալու: Այժմ չգտնուիր ոք որ տղայ հոն թաղուածներուն վրայ: Հարիւրաւոր տարիներ առաջ անոնց մարմինները փաշի դարձած են, բայց այս յիշատակի քարերը տակաւին կը կանգնին, թերեւս պահելով անուններ որք եթէ ոչ՝ պիտի մոռցուէին երկար ժամանակ առաջ:

Հաւանական չէ որ մեր գերեզմանաքարերը այդչափ ժամանակ կանգուն մնան, բայց կրնանք մեր ետեւ թողուլ արձանագրութիւն մը բարի գործոց և մաքուր կենաց՝ որոց համար այլը շարունակեն օրհնել զմեզ ամենէն տոկուն ժայռից փշրուելէն և նոյն իսկ աշխարհիս այրուելէն ետքը:

ՀԱՄԲԱՒԱԹՈՐ ՏՂԱՅՔ

Շուետացի տղայ մը ինկաւ պատուհանէն և ծանրապէս վնասուեցաւ, բայց իւր շուրթները ձեռքովը բռնելով ինք-

զինք զսպեց և չլացաւ: Կուսթափոս Ատոֆոս թագաւորը, որ տեսաւ անոր ինչպիսի, դուշակեց թէ այդ տղան պիտի լինէր տոկուն մարդ մը: Կատարուեցաւ դուշակութիւնը, վասն զի նա եղաւ համբաւաւոր զօրավարն Պատր:

Իտալիոյ մէջ գէր կին մը ինկաւ ջուրը և շատ վախցաւ: Չափահաս մարդոց բազմութենէն ոչ ոք համարձակեցաւ ջուրը նետուիլ զնա աղատելու համար. բայց տղայ մը ցաակեց ջուրը զրեթէ նոյն վայրկենին որ կինն ինկաւ հոն և աշխատեցաւ զնա ջրէն վեր բռնել:

ԱՇՏԱՐԱԿ ԵՒ ԽԱՁԵՐ Ի ՔԼՈՆՄԱՔԼՈՅՍ, ՅՈՒԱՆՏՍ

մինչև որ աւելի զօրաւոր բազուկներ բռնեցին և դուրս հանեցին կինը: Ամէն մարդ ըսաւ թէ այդ տղան էր շատ համարձակ, շատ արագաշարժ, բայց նաեւ շատ յանդուգն և անխուհիւմ, վասն զի կրնար խեղդուիլ ջրին մէջ: Այդ տղան էր Կարիպալտի, և եթէ կարգաք անոր կենսագրութիւնը, կը տեսնէք որ ճիշդ այդպիսի էր նորա բոլոր ընթացքը—թէ նա այնպէս արթուն էր բնաւորութեամբ և շոյտ՝ շարժմամբ, որ ոչոր կրնար ըսել թէ երբ յարձակուի մը պիտի ընէր իւր կարմիր շապիկի հագնող զինուորացի հետ. երբեմն այնպէս անխուհիւմ էր որ իւր ընկեր հայրենասէրը կ'ուզէին որ իրենց հետ չգտնուէր. բայց նաեւ էր այնպէս քաջ և մեծահոգի որ բոլոր աշխարհ-

կ'ուզէին ըսել անոր վրայով:

Տղայ մը սովոր էր ճմլել ծաղիկները՝ առնելու համար անոնց ներկերը. ի թիւրոյ իւր հօրանակին ճերմակ կողմը ծածկեց ամէն տեսակ ներկեալ պատկերներով որոց վրայ հիացմամբ կը նայէին այն կողմի լեռնաբնակք: Այդ տղան էր մեծն Թիցիան:

Շեքսպիրի պատկերահան մը դիտելով փոքրիկ տղայ մը որ կը զբօսնուր նկարներ շինելով իւր ներկամանը, վրձինները, եռոտանին (բեռնաձի) և նստարանը գործածելով, ըսաւ, «Այդ-

տղան օր մը պիտի գերազանցէ զիս»:

Գերմանացի տղայ մը կը կարգար կիրքեր յուզող սոսկալի դէպքեր պատմող վէպ մը: Երբ անոր կիսուն հասաւ, ըսաւ ինքնիրեն. «Այս երբեք չըլլար, ես շատ կը յուզուիմ զայս կարգաւոր, յետոյ չեմ կրնար լաւ պաշտպան իմ ուսմանցս, ուրեմն այսչափ բաւական է»: Ըսաւ և զիրքը նետեց դեռ: Այդ տղան էր Ֆիլիթէ, Գերմանացի մեծ փիլիսոփան:

Նիւ Ինկլենտացի տղայ մը իւր ձեռք շինեց տաղաւար (շար) մը իւր հօր արտին ետեւ ճահիճի մը մէջ ուր ոչ տղայք և ոչ կովերը կը վրդովէին զինք: Այդ տաղաւարին մէջ կը կարգար գիր-

քեր, զոր օրինակ լոք փիլիսոփային «Մարդկային իմացականություն» գիրքը, կը գրէր շարագրութիւններ, կը գիտէր ամպերը և անոնց շարժումները, կը մտածէր փոթորիկի ժամանակ կայծակներուն և սրտամանց ձայներուն վրայ, և կը ջանար զգալ թէ մօտ էր Աստուած որ ստեղծեց բոլոր բաները: Այդ տղուն անունն էր Ճոնաթան Էստուրադ:

ՀԵՏԱՔՐՔՐԱԿԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿԱԶԱՓՔ

Արևու ժամացոյցն է առաջին գործիքը որ ծառայած է իբրև ժամանակաչափ. գործիք՝ որոյ վրայ արևուն ստուերին շարժումը կ'իմացուէր ժամը քանին լինելը: Բայց առարկելի կէտ մը սա էր որ այդ տեսակ ժամացոյցը չէր կրնար գործածուիլ գիշերը կամ ամպամած օրերը: Ուստի արևու ժամացոյցի գործածութեան դարուց մէջ իմաստուն անձինք կ'աշխատէին հնարել աւելի աղէկ բան մը:

Այնուհետև հնարուեցաւ ջրի ժամացոյցը: Զուրը կամաց կամաց կը կաթէր իւր վրայ նշանակեալ աստիճաններ ունեցող ամանէ մը և այս կը չափէր ժամերը: Զրի ժամացոյցը Հռոմ մտաւ յամին 158 նախ քան զՔրիստոս: Նախնի Յունաց գործածած ժամացոյցն էր այն:

Հեռզհետէ զարդացումներ աւելցան ժամանակ ժամանակ, և ի վերջոյ փոխանակ ջրոյ վար իջնող ծանրութիւն գործածուեցաւ շարժելու համար ատամնաւոր անիւները որ առաջուց աւելցուած էին ժամացոյցին վրայ: Այնուհետև պէտք էր կանոնաւորել մը որպէս զի միօրինակ ըլլար դէպի ի վար շարժումը:

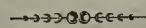
Կանոնաւոր ժամացոյցը առաջին անգամ հնարուեցաւ 1288ին: Յաջորդ դարուն մէջ ընդհանրացան ժամացոյցի աշտարակք: Ասոնք կառուցուեցան Սթրասպուրկի և ցամաքային Եւրոպայի ուրիշ քաղաքներուն մէջ: Եւ այս կերպով ամէն մարդ կրնար տեսնել թէ ժամը քանին է առանց իւր տան մէջ ժամացոյց ունենալու: Ամենէն հաշկաւորն էր ի փարիզ դրուած ժամացոյցը 1379ին: Բայց եօթնեւ տասներորդ դարուն էր որ առաջին անգամ շինուեցաւ ճոճանակաւոր ժամացոյցը: Շինող ճարտարն էր Հոլանտացի մը Հայկընդ անուն: Հայկընդ իւր ժամացոյցը շարժման մէջ կը պահէր: Ճախարակներու և անծայր լարի մը միջոցով:

Այժմ առ հասարակ գործածուած

ժամացոյցն է Հարիսընի հնարածը:

Աշխատութեան բաժանումը լաւ կը լուսաբանուի ժամացոյցի շինութեան մէջ: Շինուած պատրաստուած ժամացոյցը հասարակութեան յանձնող կամ զրկող արհեստաւորն ինք չլինէր անոր մեքենաներուն մէջն անգամ, այլ միայն իրարու հետ կը միացունէ ժամացոյցին զանազան մասերը զարս կ'ընդունի այլ և այլ տեղերէ: Շարժող մեքենաները կ'ընդունին Սնդ գիւղէ, զըսպոնակը, ապակին, ամանը և թուանշանաց տախտակը՝ ուրիշ տեղերէ. այնուհետև կը կատարէ իրեն վերաբերեալ գործը, և ահա ժամացոյցը պատրաստ է:

Երբ կը քննէք ժամացոյցի մը մասնաւոր մեքենաները, խորհեցէք որ դարբնու աշխատութեամբ յառաջ եկած են անոնք:

ՄԻ ԵՒ ՆՈՅՆ ՃԱՐՏԱՐՈՒԹԻՒՆՆ ՈՒՆԻՆ

Հետաքրքիր անձ մը կը պատմէ իւր հետագայ փորձը.

Առի մեծ սարդ մը աղօրթի մը ներքեւ գտնուած իւր ոտայնէն և դրի զայն տաշղի մը վրայ և յետոյ տաշղը իբրև նաւակ դրի լճակին խաղաղ ջուրերուն վրայ: Սարդը իւր այդ նաւակին չորս կողմը ժուռ եկաւ, իւր դիրքը զննեց շատ խնամով, և երբ քաջ հասկցաւ որ ինք բոլորովին չըջապատեալ էր ջրով և ջրին եղերքէն իբր մէկ կանգուն հեռի կը գտնուէր, նայեցաւ փնտռեց ամենէն մօտ եղող ցամաքը: Անմիջապէս թել մը նետեց որչափ որ կրնար հեռի՝ օդին մէջ և հովին ուղղութեամբ: Թելը շուտով հասաւ ցամաքը և զնոց փակաւ խոտի կոթերուն: Այնուհետև սարդը դարձաւ չորս կողմը և ճամբիտ նաւաւարի մը նման իւր թաթիկներով սկսաւ քաշել իւր պարանը խնամով մինչև որ նաւակն սկսաւ շարժիլ դէպի ցամաքին կողմը. տաշղին շարժումը որքան կ'արագանար, ինքն ալ այնքան կ'արագցունէր իւր թաթիկներուն շարժումը որպէս զի թելը ձգտեալ (կեքէ) և ուղիղ մնար և չդպչէր ջրին: Շուտով մը հասաւ եղերքը և արագ մը հաստատուն դեանին վրայ ցատկելով ճամբայ ելաւ դէպ իւր բնակարանը:

Խորհելով որ թերեւս այս սարդն ունէր մասնաւոր ճարտարութիւն և էր բացառութիւն իւր սեռին մէջ, անոնց մէջ քանի մը հատին վրայ ըրի նոյն փորձը: Բայց անոնք բոլորն ալ ցամաքն հասան մի և նոյն կերպով:

Ի՞նչ է ՆՇԱՆԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

Մեծ քաղաքի մը մէջ բնակող բարի հարուստ մարդ մը իւր տան դրան վրայ դրաւ սա աղդը.

«Ով որ ստակ չունի և անօթի է, թող հոս գայ և ուտէ:»

Շատ մարդիկ կ'անցնէին անկէ և կարդալով այդ գիրը կ'ըսէին, «Այդ ի՞նչ տարօրինակ մարդ է որ կ'ընէ այդպիսի առաջարկութիւն մը:» Աղքատ մը եկաւ և նայեցաւ աղդին վրայ և ըսաւ, «Ես անօթի եմ, բայց եթէ չեմ կրնար ներս մտնել առանց բան մը վճարելու, չեմ ուզեր մտնել, վասն զի երբեք չունիմ ստակ:» Եւ անցաւ գնաց իւր ճամբան: Աղքատ կին մը կեցաւ և նայեցաւ աղդին վրայ և ըսաւ, «Երանի՜ թէ կարող ըլլայի երթալ ներս և ուտել. բայց աւա՜ղ որ հանդերձ ներս ցնցոտի են և աղտոտ: Ես յարմար չեմ, տանուէրը զիս դուրս պիտի վճնաւէ: Եւ անցաւ գնաց իւր ճամբան: Այսպէս շատեր անցան անկէ իրարու ետեւէ, անօթի, սովալլուի, աղքատ և թշուառ, և չմտան ներս՝ խնձոքին սրահը:

Ի վերջոյ փոքրիկ աղայ մը որ կ'անցնէր անկէ, տեսաւ աղդը, «Այդ ես եմ», աղաղակեց: «Անօթի՜ ես անօթի եմ: Աղքատ եմ, ես աղքատ եմ: Ստակ չունի՜. աղէկ. ես չունիմ ստակ, այդ ալ ինձ համար դրուած է: Ներս պիտի մտնեմ ես:»

Եւ մտաւ ներս. և ոչ միայն լաւ ճաշ մը ըրաւ, այլ հագուեցաւ, և ընդունեց զեղեցիկ տուն մը ուր յաւիտեան երջանիկ պիտի ըլլար:

Ով աղայք և աղջիկներ, զիա՞ք ինչ է այս պատմութեան նշանակութիւնը: Զեղ կը յարմարի՞ այն: Կա՞յ ձեռնէ զատ նաեւ ուրիշ մը որ մեծ կարօտութիւն ունի այս խնձոքին և հանդերձներուն և գեղեցիկ տանը և կը սպասէ ձեզ որ պատմէք անոնց վրայ յով: Ի՞նչպէս կրնաք ընել այս բանը:

Ամերիկայի Միջինարաց ընկերութեան կողմէն,

Արտօնատէր Ժ. Ք. ԿՐԻՆ

Տնօրէն՝ Խմբագիր Հ. Ս. ՊԱՐԵՐՍ

Ֆինանսերու Խորհուրդ՝ Ամերիկան Խան

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ

Ի ՏՊԱՐԱՆԻ Ա. ՅԱԿՈԲ ՊՅՈՒՃԵԱՆ